

Opinion

Lars Løkke har givet sig selv lov til at stoppe op og lytte. Det kræver mod at gøre som politiker. For første gang i mange år har jeg faktisk et håb om, at fakta vil erstatte fordommene; at fornuften vil sejre.

ÖZLEM CEKIC

Tak, Lars Løkke! For første gang i mange år har jeg holdt en sommerferie, hvor politikerne ikke brugte agurketiden på at fylde avisspalter og sendeflader med muslimer og indvandrere.

Man skulle næsten tro, at symbolpolitikken er ved at få en ende. Det kan vi sådan set takke Lars Løkke for. Han er manden, der har insisteret på midterregering for at slippe af med frygten. En frygt, jeg kun kender alt for godt.

I 2016 gik min ældste søn i gymnasiet. En morgen ringede han grædefærdigt for at fortælle mig, at han havde glemt sin skoletaske, hvor hans nye computer var i. Han kunne ikke huske, om han havde glemt den i metroen eller bussen. Jeg kiggede på uret. Jeg kunne se, at klokken var lidt i otte.

Mit første spørgsmål var, om han havde barberet sig, eller om han stadig havde fuldskæg. Han var uforstående over for relevansen, men det eneste da optog mig var, hvordan jeg kunne forhindre, at København ikke lukkede ned pga. en bombetrussel midt i myldretiden. Jeg ringede med det samme til Movia og fik de sædvanlige instrukser vedrørende hittegods.

»Du forstår ikke. Min søn har mellemøstligt udseende og har fuldskæg,« sagde jeg.

Mere skulle der ikke til. Nu talte vi samme sprog. To minutter senere fortalte jeg den ansvarshavende min søns rute. Ti minutter efter blev hans taske fundet.

Man kan jo frame det som en fordel, at man som muslim altid kan finde sin taske. Men da jeg talte igen med min søn, var der behov for at rette op på min manglende omsorg i situationen.

»Det er ikke det, der gør mig ked af det,« sagde han. »Du har jo købt præmissen om, at jeg ligner en terrorist, fordi jeg har fuldskæg og brune øjne.«

Det var smerteligt at blive konfronteret med, hvordan årtiers diskurs ift. flygtninge og indvandrere havde påvirket mig. Dag efter dag, sommer efter sommer, finanslov efter finanslov er vi blevet kaldt alt fra nassere og kriminelle over perkere til potentielle terrorister. Hvis man påpegede,

Tak, Lars Løkke, for at gøre dig umage

at forslagene var på kant med menneskeretighederne og internationale konventioner, fik man at vide, at man skulle tage en tudekiks og komme ud af offerrollen.

Da jeg sad i Folketinget, var det for eksempel almenkendt, at to folketingsmedlemmer fra et regeringsbærende parti battlede om, hvem der i løbet af ugen kunne komme med det mest »strammeragtige« forslag om borgere med muslimsk baggrund. Der ville være en øl på højkant til vinderen om fredagen.

Ministre bidrog også til at tegne fronterne hårdt op mellem befolkningsgrupper. Integrationen er ikke længere et mål, sagde eksempelvis Søren Pind, da han udråbte sig selv som frihedsminister i 2010. Det var assimilationen til gengæld. Betegnelser som

Desværre har fordomme, frygt og fjendebilleder præget de sidste 20 års udlændingepolitik.

»fremmedarbejdere,« »indvandrere« og »danskere med anden etnisk baggrund« blev erstattet med »muslimer« og »islam.«

Mediernes konsekvente brug af billeder af tørklædekvinder og mænd med skæg, der lå på et bedetæppe, signalerede også, at indvandrere var lig med muslimer. En måling i 2016 viste, at danskerne troede, at der var 900.000 muslimer i Danmark svarende til 15 procent, til trods for at tallet dengang kun var på 4,1 procent.

Dansk Folkeparti ønskede et loft over antallet af muslimer, der kunne få dansk statsborgerskab. Dele af venstrefløjen fulgte med. SF opstillede et hypotetisk scenario i 2017: Hvis Schengen samarbejdet brød sammen, skulle Danmark lukke grænsen for flygtninge - inklusive uledsagede flygtningebørn. Mon man i dag ville kunne foreslå at lukke døren for ukrainske børn?

Jeg kunne blive ved. Integrationspolitikken blev reduceret til to ord: strammere eller slappere. At det var mennesker, man talte om, syntes ligegyldigt. Desværre har fordomme, frygt og fjendebilleder præget de sidste 20 års udlændingepolitik. Det blev skruet uden ende og kulminerede med Rasmus Paludans pludselige entré på offentlighedens scene. Det blev alligevel en tand for meget. I hvert fald for Lars Løkke Rasmussen. Han stod stædigt fast og fik i sidste ende flere partier med sig.

Jeg er ikke blind over for den rolle, Lars Løkke som statsminister og leder af Venstre har spillet i udviklingen de sidste 20 år. Naturligvis har nogle af lovændringerne været nødvendige, for der har været åbenlyse problemer. For mig er det vigtigste dog, at Lars Løkke har givet sig selv lov til at stoppe op og lytte. Det kræver mod at gøre som politiker.

For første gang i mange år har jeg faktisk et håb om, at fakta vil erstatte fordommene; at fornuften vil sejre. Måske går vi en tid i møde, hvor lovgivningen bliver normaliseret. Derfor: Tak, Lars Løkke, for at gøre dig umage.

Özlem Cekic er generalsekretær for Brobyggerne - Center for Dialogkaffe og fhv. medlem af Folketinget for Socialistisk Folkeparti. Hun er dog ikke længere medlem af partiet